

POSTANOWIENIE

18 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 18 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku G.K.

z udziałem T.K., P.K., Z.K., S.B. i J.B.

o zasiedzenie nieruchomości,

na skutek skarg kasacyjnych G.K. i T.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu

z 6 grudnia 2023 r., I Ca 410/23,

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swoim udziałem w tym postępowaniu;**
- 3. przyznaje adwokat M.S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 2025 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną uczestnikowi T.K. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 4. przyznaje radcy prawnemu D.I. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sieradzu kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni G.K. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

(K.W.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych wnioskodawcy G.K. i uczestnika T.K. od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 6 grudnia 2023 r.

W uzasadnieniu wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania oboje skarżący powołali się na przesłankę przedsądu w postaci oczywistej zasadności wniesionych skarg.

W judykaturze Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Tymczasem bliższa analiza uzasadnienia wniosków o przyjęcie do rozpoznania skarg kasacyjnych nie pozwala przyjąć, by były one – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadnione. Skarżący nie wykazali, że zastosowanie powołanych w podstawach obu skarg przepisów, których naruszenie miałyby wskazywać na ich oczywistą zasadność, było – w okolicznościach sprawy – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe.

Należy także zauważyć, że oboje skarżący we wniesionych skargach kasacyjnych powołując się na ich oczywistą zasadność formułują zarzuty naruszenia licznych przepisów prawa procesowego, koncentrując się jednak głównie na przeprowadzonym przez Sąd drugiej instancji postępowaniu dowodowym. Zgodnie jednak z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a takie zarzuty sformułowali skarżący w podstawach wniesionych skarg kasacyjnych. Analogiczne zarzuty zostały sformułowane na okoliczność wykazania oczywistej zasadności skarg kasacyjnych.

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 oraz w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

Wynagrodzenie dla adwokat M.S. świadczącej pomoc prawną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym dla uczestnika T.K. zostało przyznane na podstawie § 11 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 6 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2026 r., poz. 87).

Natomiast wynagrodzenie dla radcy prawnego D.I. świadczącego pomoc prawną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym dla wnioskodawczynie G.K. zostało przyznane na podstawie § 11 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 6 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki

samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2026 r., poz. 136).

Karol Weitz

(K.W.)

[SOP]